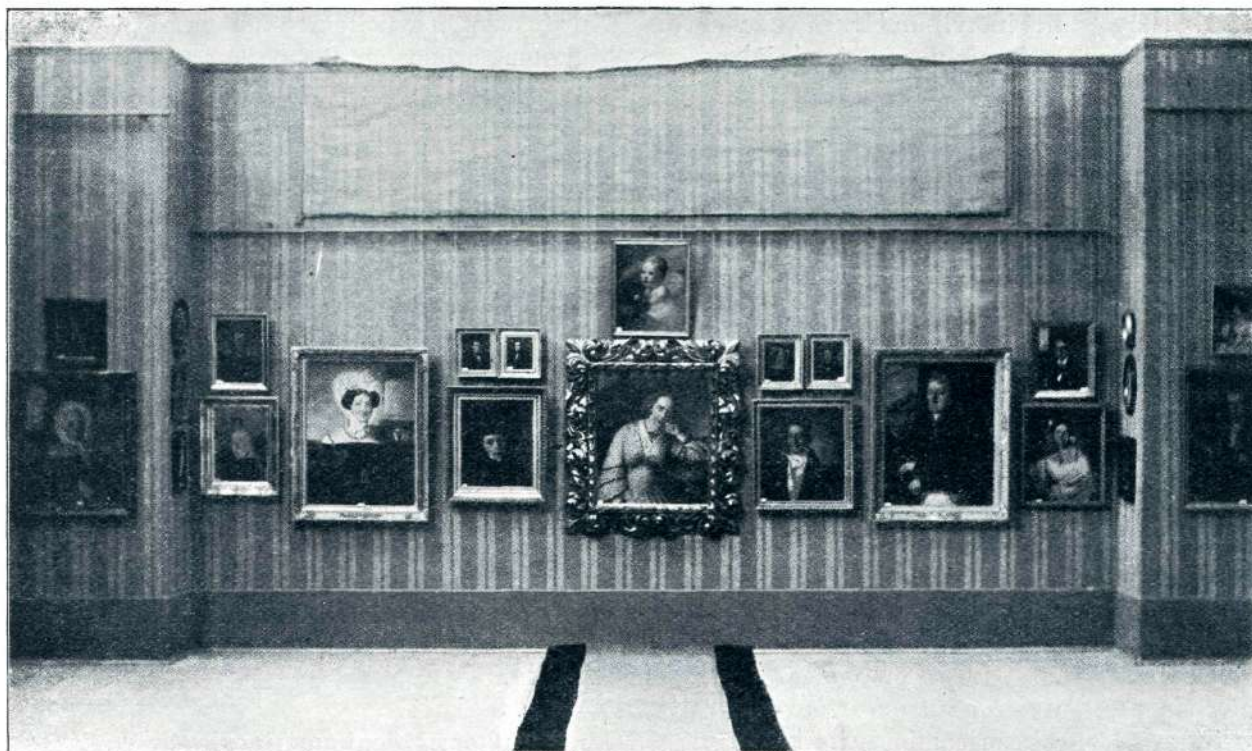

DOMIN SVET

LETNIK 39. V LJUBLJANI 15. FEBRUARJA 1926. ŠTEVILKA 2.

ZGODOVINSKA RAZSTAVA PORTRETNEGA SLIKARSTVA NA SLOVENSKEM V LJUBLJANI L. 1925.

(V sredi skupina štirih portretov Jos. Tominca.)

OSMERO PESMI.

(Idila.)

IVAN PREGELJ.

3. Ljubljéna — Ljubljana.

Eheu, quo me, Ljubljena, rapis tui plenum? Kam me vlečeš, Ljubljana?« se je izvilo od srca in duše gospodu šolskemu sovetniku Frančišku Orešču v polglasnem vzdihu veselja in sladke groze, ko je stopil iz železniškega voza med potnike, ki so ga medse zajeli kakor val in ga nesli s postaje na cesto, kjer so ga pustili kot lahko naplavino v prahu nekdanje Blatne vasi. Stari gospod je strahoma pogledal po samem sebi in se našel, da je ostal še slok, gladek in dostojen. Umiril se je in premotril smer, koder bi šel. Našel je in se usmeril na pot. Tedaj pa je trenutno občutil prečudno spremembo na sebi. Trdi hrbet se mu je

prožno prelil v ravnost, kakor da mu ga je stisnil steznik, noge in roke so se svobodno razvezale, mišičevje v sklepih je zaigralo. Gospodu Orešču je bilo, kakor da ni zdajni, kakor da je trideset let mlajši. Kakor davna sreča ga je trenutno obsenčila in presojila mirna in slovesna učiteljska dostojanstvenost. Ugodje stanovske ničemurnosti se mu je pokazalo v kretnji in na licu, ki se je narejeno skrbno zamračilo, da so sršele obrvi in bodli vzgojno strogi pogledi vodeno plitkih, sivih oči. Stari upokojeni šolnik je bil na mah ves oni stari izraziti lik neskončno skromne stanovske samozavesti z izrazom, ki si ga je bil s trudom privzgojil iz sedmih knjig, kakšen naj bo pravi in idealni profesor, in še iz osme, ki je bila tudi nemška in je učila: Warum, wie und was soll ein Professor nicht sein...

Samega sebe vesel, da še ni pozabil predpisane kretnje in vzgojnega izraza, je stari